

**Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu**

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl mimo ústní jednání a bez přítomnosti účastníků v senátě složeném z předsedy Radovana Suchánka, soudce Jiřího Zemánka a soudce zpravodaje Jaroslava Fenyka o ústavní stížnosti stěžovatelů 1) **J. K.**, 2) **L. V.**, 3) **B. K.** a 4) **J. K.**, všech zastoupených Mgr. Veronikou Urbánkovou, advokátkou se sídlem v Brně, Hradiska 5, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 8. 2013, č. j. 30 Cdo 2308/2012-212, rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 1. 2012, č. j. 44 Co 375/2010-188, a rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 21. 5. 2010, č. j. 20 C 110/2007-132, takto:

I. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 8. 2013, č. j. 30 Cdo 2308/2012-212, a rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 4. 1. 2012, č. j. 44 Co 375/2010-188, bylo porušeno právo stěžovatelů na spravedlivý proces zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

II. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 8. 2013, č. j. 30 Cdo 2308/2012-212, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 1. 2012, č. j. 44 Co 375/2010-188, se proto ruší.

III. Ve zbývajících částech se ústavní stížnost zamítá.

Odůvodnění:

I.

1. Ústavní stížností, doručenou Ústavnímu soudu dne 18. 11. 2013 a doplněnou podáním ze dne 23. 1. 2014, která splňuje procesní náležitosti stanovené zákonem č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), se stěžovatelé domáhali zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí s tvrzením, že jimi bylo porušeno jejich právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

II.

2. Stěžovatelé se svou žalobou domáhali, aby České republice – Ministerstvu spravedlnosti (zde vedlejší účastník) byla uložena povinnost uhradit každému ze stěžovatelů 1), 2) a 4) částku ve výši 2.000.000,- Kč a stěžovateli 3) částku ve výši 850.000,- Kč představující přiměřené zadostiučinění na vzniklou nemajetkovou újmu, která měla být stěžovatelům způsobena nesprávným úředním postupem ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“), spočívajícím v tom, že řízení o rozvod

manželství a řízení o výchově a výživě tehdy nezletilého stěžovatele 2) trvalo nepřiměřeně dlouho (více než 12 let).

3. O žalobě bylo rozhodnuto rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 21. 5. 2010, č. j. 20 C 110/2007-132, tak, že žaloba byla zamítnuta. V odůvodnění soud prvního stupně uvedl, že stěžovatelé požadovali náhradu nemajetkové újmy, která jim byla způsobena nepřiměřenou délkou opatrovnického řízení k tehdy nezletilému stěžovateli 2) a délkou řízení o rozvod manželství stěžovatelky 1). Předmětné opatrovnické řízení bylo pravomocně skončeno dne 29. 6. 2005, řízení o rozvod manželství pak dne 29. 11. 2006. Vzhledem ke skutečnosti, že žaloba stěžovatelů na náhradu nemajetkové újmy ve smyslu § 31a zákona č. 82/1998 Sb. byla podána až dne 4. 6. 2007, a dále s přihlédnutím k procesní obraně vedlejšího účastníka pak soud prvního stupně uzavřel, že nárok stěžovatelů je promlčen, neboť byl u soudu uplatněn až po uplynutí zákonem stanovené šestiměsíční lhůty (§ 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb.). Ve vztahu ke stěžovatelům 3) a 4) pak uvedl, že tito navíc nebyli účastníky předmětných řízení, s přihlédnutím k čemuž uzavřel, že jejich nárok je třeba zamítnout též z důvodu nedostatku jejich aktivní legitimace.

4. Rozhodnutí soudu prvního stupně bylo rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 4. 1. 2012, č. j. 44 Co 375/2010-188, potvrzeno, byť odvolací soud dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby zčásti z jiných důvodů než soud prvního stupně. Odvolací soud uvedl, že stěžovatelé se svou žalobou domáhali přiznání přiměřeného zadostiučinění za nepřiměřenou délku celkem tří řízení vedených u Městského soudu v Brně, a to řízení o úpravu výchovy a výživy k tehdy nezletilému stěžovateli 2), jež bylo vedeno pod sp. zn. 40 Nc 89/94, řízení o rozvod manželství stěžovatelky 1), jež bylo vedeno pod sp. zn. 16 C 114/94, a konečně též řízení vedeného pod sp. zn. 23 P 16/2004, v jehož rámci bylo dle odvolacího soudu dále třeba rozlišovat dvě řízení, a to řízení o úpravě rodičovské zodpovědnosti stěžovatelky 1) k nezletilému stěžovateli 2) pro dobu po rozvodu, a řízení o zákazu (či nové úpravě) styku otce s nezletilým stěžovatelem 2). Odvolací soud pak ve vztahu k jednotlivým řízením uzavřel následující.

5. Ve vztahu k prvně zmíněnému řízení o úpravu výchovy a výživy k tehdy nezletilému stěžovateli 2), jež bylo vedeno pod sp. zn. 40 Nc 89/94, odvolací soud uvedl, že toto řízení bylo pravomocně ukončeno již rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 22. 11. 2002, který nabyl právní moci dne 28. 1. 2003, tedy ještě před účinností zákona č. 160/2006 Sb., který zakotvil možnost domáhat se přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem. Odvolací soud pak s přihlédnutím k čl. II přechodných ustanovení k zákonu č. 160/2006 Sb. uzavřel, že nárok na odškodnění ve formě přiměřeného zadostiučinění je promlčen, resp. nevznikl, neboť žádným ze stěžovatelů nebyla podána stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“).

6. Ve vztahu k řízení o rozvod manželství stěžovatelky 1), jež bylo vedeno pod sp. zn. 16 C 114/94, odvolací soud uvedl, že toto řízení bylo pravomocně ukončeno rozsudkem Krajského soudu v Brně, který nabyl právní moci dne 29. 11. 2006. Žaloba na náhradu škody byla stěžovateli podána dne 4. 6. 2007, tedy krátce po uplynutí šestiměsíční lhůty dle § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., která skončila dne 30. 5. 2007. Vzhledem k právě uvedenému a dále k tomu, že stěžovatelé v mezidobí svým podáním ze dne 20. 2. 2007 uplatnili své nároky u vedlejšího účastníka, který tyto

nároky odmítl přípisem ze dne 18. 4. 2007, bylo z pohledu odvolacího soudu pro posouzení včasnosti žaloby na náhradu nemajetkové újmy v této části rozhodné, zda stěžovatelé svým přípisem ze dne 20. 2. 2007 skutečně vedlejšího účastníka požádali o předběžné projednání nároku na přiznání zadostiučinění za nepřiměřenou délku rozvodového řízení stěžovatelky 1), a zda tedy došlo ke stavení běhu promlčecí doby dle § 35 zákona č. 82/1998 Sb. či nikoli. Odvolací soud pak uzavřel, že stěžovatelé tento svůj nárok v rámci žádosti o předběžné projednání neuplatnili a ke stavení běhu promlčecí doby tedy dojít nemohlo.

7. Jde-li konečně o řízení, jež bylo vedeno pod sp. zn. 23 P 16/2004, pak odvolací soud uzavřel, že v jeho rámci je třeba rozlišovat dvě řízení, a to řízení o úpravě rodičovské zodpovědnosti stěžovatelky 1) k nezletilému stěžovateli 2) pro dobu po rozvodu, a řízení o zákazu (či nové úpravě) styku otce s nezletilým stěžovatelem 2).

8. Prvně uvedené řízení bylo dle názoru odvolacího soudu ukončeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2005, který nabyl ve výroku o úpravě rodičovské zodpovědnosti pro dobu po rozvodu právní moci dne 29. 6. 2005. I v tomto případě došlo podle odvolacího soudu k pravomocnému skončení řízení ještě před účinností zákona č. 160/2006 Sb., a proto ve smyslu čl. II přechodných ustanovení k tomuto zákonu je nárok na odškodnění ve formě přiměřeného zadostiučinění promlčen, resp. nevznikl, neboť žádným ze stěžovatelů nebyla podána stížnost k ESLP.

9. Posléze uvedené řízení, tj. řízení o zákazu (či nové úpravě) styku otce s nezletilým stěžovatelem 2) pak bylo dle odvolacího soudu definitivně ukončeno až rozhodnutím Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2006 a tento nárok tedy promlčen není. Odvolací soud však ve vztahu k tomuto řízení dospěl k závěru, že v jeho rámci (s ohledem na průběh tohoto řízení) nebylo porušeno právo účastníků na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

10. Rozhodnutí odvolacího soudu stěžovatelé napadli dovoláním, které bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 8. 2013, č. j. 30 Cdo 2308/2012-212, odmítnuto, neboť dovolací soud neshledal, že by dovoláním napadené rozhodnutí odvolacího soudu mělo po právní stránce zásadní význam ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2012.

III.

11. Rozhodnutí soudů všech stupňů stěžovatelé napadli ústavní stížností. V ní namítli, že soud prvního stupně porušil ustanovení § 35 zákona č. 82/1998 Sb., odvolací soud nerespektoval rozhodnutí ESLP a dovolací soud nerespektoval své stanovisko ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, týkající se otázky skončení řízení ve smyslu § 32 odst. 3 věty druhé zákona č. 82/1998 Sb. Uvedli, že soudy měly při posuzování včasnosti jimi uplatněného nároku na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou jim v důsledku nepřiměřeně dlouhého řízení o úpravě rodičovské zodpovědnosti k nezletilému a nepřiměřeně dlouhého řízení o rozvod manželství přihlídnout též k řízení o ústavní stížnosti E. V., což se však nestalo.

IV.

12. K ústavní stížnosti se k výzvě Ústavního soudu vyjádřily Nejvyšší soud a Městský soud v Brně a dále Ministerstvo spravedlnosti coby vedlejší účastník řízení před Ústavním soudem.

13. Nejvyšší soud ve svém vyjádření ze dne 17. 3. 2014 uvedl, že nemá za to, že by jím vydaným rozhodnutím byla porušena ústavním pořádkem chráněná práva stěžovatelů, a proto navrhl, aby Ústavní soud ústavní stížnost (pokud ji neodmítne) zamítl.

14. Městský soud v Brně ve svém vyjádření ze dne 17. 3. 2014 pouze uvedl, že se ztotožňuje se závěry vyslovenými v rozhodnutí odvolacího i dovolacího soudu a navrhuje, aby Ústavní soud návrh stěžovatelů odmítl.

15. Ministerstvo spravedlnosti ve vyjádření ze dne 13. 3. 2014 uvedlo, že má za to, že napadená rozhodnutí netrpí žádnými vadami, jsou věcně správná a jejich prostřednictvím nebyla porušena ústavně zaručená práva stěžovatelů.

16. Stěžovatelé svého práva repliky k výše uvedeným vyjádřením nevyužili.

V.

17. Ústavní soud po prostudování ústavní stížnosti, jí napadených rozhodnutí, vyjádření účastníků řízení, jakož i spisového materiálu, který si za účelem posouzení ústavní stížnosti vyžádal, dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná, byť z jiných, než stěžovateli namítaných důvodů.

18. Ústavní soud konstatuje, že jeho úkolem je ochrana ústavnosti [čl. 83 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“)]. Není součástí soudní soustavy (čl. 91 Ústavy) a nepřísluší mu právo dozoru nad jejich rozhodovací činností, do níž je oprávněn v řízení o ústavní stížnosti podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy zasáhnout pouze tehdy, byla-li pravomocným rozhodnutím soudu porušena stěžovatelova základní práva chráněná ústavním pořádkem České republiky.

19. Ústavní soud již v minulosti opakovaně uzavřel, že nezávislost soudního rozhodování se uskutečňuje v ústavním a zákonném procesně právním a hmotněprávním rámci. Procesně právní rámec představují především principy řádného a spravedlivého procesu, vyplývající z čl. 36 a násl. Listiny, jakož i z čl. 1 Ústavy. Jedním z těchto principů, představujícím součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny, čl. 1 odst. 1 Ústavy) a vylučujícím libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky odůvodnit (§ 157 odst. 1 občanského soudního řádu), a to způsobem zakotveným v ustanovení § 157 odst. 2 občanského soudního řádu [srov. nález sp. zn. III. ÚS 84/94 ze dne 20. 6. 1995 (N 34/3 SbNU 257)]. Z odůvodnění rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. V případě, kdy existují výrazné rozpory mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními nebo kdy jsou právní závěry soudu v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními anebo z nich v žádné možné interpretaci odůvodnění soudního rozhodnutí nevyplývají, je nutno takovéto rozhodnutí považovat za stojící v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny [viz např. nález sp. zn. III. ÚS 84/94 ze dne 20. 6. 1995 (N 34/3 SbNU 257), nález

sp. zn. III. ÚS 173/02 ze dne 10. 10. 2002 (N 127/28 SbNU 95) nebo nálezný sp. zn. III. ÚS 1604/13 ze dne 7. 5. 2014, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>].

20. Závěr o existenci výrazných rozporů mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními, resp. jejich právním hodnocením, pak Ústavní soud učinil i v nyní posuzované věci, a to pokud jde o závěr odvolacího soudu o promlčení práva stěžovatelů na přiměřené zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení o rozvod stěžovatelky 1) vedeného Městským soudem v Brně pod sp. zn. 16 C 114/94 (viz bod 6).

21. Jak již bylo uvedeno výše, odvolací soud ve vztahu k tomuto nároku stěžovatelů uzavřel, že právo stěžovatelů domáhat se poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za délku tohoto řízení je promlčeno, když toto řízení bylo pravomocně skončeno dne 29. 11. 2006, přičemž stěžovatelé své právo u soudu uplatnili až dne 4. 6. 2007, tedy těsně po uplynutí zákonem stanovené šestiměsíční lhůty. Odvolací soud v tomto bodě přitom označil za rozhodné pro posouzení včasnosti žaloby stěžovatelů to, zda stěžovatelé v rámci svého podání ze dne 20. 2. 2007 adresovaného vedlejšímu účastníku tohoto požádali o předběžné projednání nároku na přiměřené zadostiučinění rovněž za nepřiměřenou délku řízení o rozvod stěžovatelky 1) a zda tedy v důsledku tohoto podání došlo ke stavení běhu promlčecí doby ve smyslu § 35 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. či nikoli. Odvolací soud pak s odkazem na obsah žádosti stěžovatelů o předběžné projednání jejich nároku uzavřel, že „*je zcela zřejmé, že žalobci podáním ze dne 20. 2. 2007 návrh na předběžné projednání nároku na přiznání zadostiučinění za nepřiměřenou délku rozvodového řízení a) žalobkyně vůbec nepodalí, neboť v tomto podání není toto řízení vůbec zmíněno (resp. je zmíněno pouze podání návrhu na rozvod v roce 1994) a zcela zjevně, vzhledem k obsahu tohoto podání, je vznesen požadavek na přiznání přiměřeného zadostiučinění za délku opatrovnických řízení (...)*“ (viz str. 4 – 5 rozsudku odvolacího soudu).

22. Právě citovaný závěr přitom dle názoru Ústavního soudu nemá oporu ve spisovém materiálu. Ústavní soud se předně nemohl ztotožnit s tvrzením odvolacího soudu, že řízení o rozvod manželství není v rámci žádosti stěžovatelů o předběžné projednání jejich nároku ze dne 20. 2. 2007 vůbec zmíněno, resp. že v rámci tohoto podání je zmíněno pouze podání návrhu na rozvod v roce 1994. Ústavní soud je naopak nucen konstatovat, že řízení o rozvod manželství stěžovatelky 1) je v rámci předmětného podání zmiňováno hned několikrát. Kromě úvodní zmínky o zahájení rozvodového řízení, kterou v rámci svého rozhodnutí jako jedinou reflektoval též odvolací soud, je v rámci předmětného podání dále konstatováno, že „*[k] vydání konečného rozhodnutí ve věci péče o nezletilého L. V. ... došlo až po uplynutí 12 let od podání návrhu a stejnou dobu trvalo i řízení o rozvod manželství J. V. a E. V.*“ Za zmínku však stojí především závěrečná část předmětného podání, v jejímž rámci stěžovatelé uvádí, v čem spatřují vznik nemajetkové újmy, která jim měla v důsledku nepřiměřené délky předmětných soudních řízení vzniknout. Stěžovatelka 1) pak ke vzniku jí tvrzené závažné nemajetkové újmy uvádí mj. následující: „*Navíc skutečnost, že řízení o rozvod manželství s E. V. bylo pravomocně rozvedeno až dne 29. 11. 2006 rozsudkem Krajského soudu v Brně, sp. zn. 21 Co 127/2006, znemožňovala paní J. V. dlouhá léta uzavřít manželství s jejím druhem panem B. K., se kterým žije ve společné domácnosti již od roku 1995, a který je biologickým otcem jejího druhého syna narozeného dne 9. 9. 1996.*“ Rovněž ve vztahu ke stěžovateli 3) je vznik nemajetkové újmy odvozován (výlučně) od délky rozvodového řízení, když v rámci předmětného

podání je uvedeno, že „[o]bdobně jako u paní J. V. byla nečinností státních orgánů způsobena nemajetková újma také jejímu dlouholetému druhovi panu B. K., a to z důvodu již zmíněné nemožnosti uzavřít manželství s paní J. V.“ Vznik žalované nemajetkové újmy je právě od délky řízení o rozvod manželství (nikoli tedy od délky opatrovnického řízení vztahujícího se ke stěžovateli L. V.) odvozován rovněž, jde-li o stěžovatele 4), když v rámci podání adresovaného vedlejšímu účastníku je uvedeno též to, že „[v] důsledku nečinnosti státních orgánů vznikla závažná nemajetková újma také nezletilému J. K., který je synem paní J. V. a pana B. K., neboť v důsledku toho, že pan E. V. se opakovaně odmítal podrobit testům na určení otcovství, byl mnoho let za otce nezletilého J. K. považován E. V., a to i přesto, že je to z biologického hlediska vyloučeno.“

23. Vzhledem k výše uvedenému a dále k tomu, že tři ze stěžovatelů v rámci podání ze dne 20. 2. 2007 odvozují vznik jimi tvrzené nemajetkové újmy právě od rozvodového řízení stěžovatelky 1), přičemž stěžovatelé 3) a 4) tuto nemajetkovou újmu odvozují výlučně jen od tohoto řízení, nikoli od řízení v opatrovnické věci týkající se stěžovatele 2), se Ústavní soud nemohl ztotožnit se závěrem odvolacího soudu, že stěžovatelé v rámci tohoto podání návrh na předběžné projednání nároku na přiznání zadostičinění za nepřiměřenou délku rozvodového řízení vůbec nepodali (k takovému závěru ve svém rozhodnutí ostatně nedošel ani soud prvního stupně). Tento závěr odvolacího soudu pak Ústavní soud považuje za formalistický výklad podání stěžovatelů ze dne 20. 2. 2007, který z hlediska ústavnosti nelze aprobovat, byť lze připustit, že stěžovatelé mohli své nároky v rámci předmětné žádosti o předběžné projednání věci specifikovat pregnančněji.

24. Jde-li o ústavní stížností napadené rozhodnutí dovolacího soudu, pak Ústavní soud uvádí, že jestliže dovolací soud za výše popsané situace odmítl dovolání stěžovatelů, je třeba konstatovat, že ani Nejvyšší soud nedostál své ústavní povinnosti chránit základní práva a svobody stěžovatelů (čl. 4 Ústavy), která není vyhrazena toliko Ústavnímu soudu, nýbrž i soudům obecným a ani v této oblasti by proto Ústavní soud neměl roli Nejvyššího soudu nahrazovat.

VI.

25. Ústavní soud tak shrnuje, že neopodstatněnou a nezákonnou akceptací námitky promlčení, resp. nepřihlédnutím ke stavení běhu promlčecí doby odvolací soud zatížil své rozhodnutí extrémním nesouladem mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními, resp. z nich vyvozenými právními závěry. Tím se odvolací soud dopustil nepřípustné svévole, zakládající porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny [obdobně viz např. nález sp. zn. I. ÚS 3571/10 ze dne 12. 5. 2011 (N 91/61 SbNU 415) nebo nález sp. zn. I. ÚS 1744/12 ze dne 24. 7. 2014, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>]. Porušení práva stěžovatelů na spravedlivý proces se následně dopustil též dovolací soud, pokud toto pochybení odvolacího soudu nenapravit, čímž nedostál své ústavní povinnosti chránit základní práva a svobody stěžovatelů.

26. V rozsahu, ve kterém ústavní stížnost směřovala proti rozhodnutí odvolacího a dovolacího soudu, ji proto Ústavní soud podle § 82 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona

o Ústavním soudu vyhověl (výrok I.) a podle § 82 odst. 3 písm. a) tohoto zákona tato rozhodnutí zrušil (výrok II.), a to mimo ústní jednání (za splnění podmínek § 44 zákona o Ústavním soudu). Úkolem odvolacího soudu bude v dalším řízení věc znovu posoudit, přičemž odvolací soud bude vázán právním názorem Ústavního soudu stran běhu a stavení promlčecí doby ve vztahu k nároku stěžovatelů na přiměřené zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení o rozvod stěžovatelky 1). Ústavní soud však tímto rozhodnutím nijak nepředjímá výsledek dalšího řízení, neboť bude pouze věcí odvolacího soudu, aby v dalším řízení posoudil otázku naplnění podmínek pro přiznání přiměřeného zadostiučinění za délku řízení o rozvod manželství stěžovatelky 1), příp. též otázku aktivní legitimace stěžovatelů k podání předmětné žaloby.

27. Ke zrušení rozsudku soudu prvního stupně ovšem Ústavní soud nepřistoupil, neboť neshledal, že by v rámci řízení před soudem prvního stupně či v důsledku jeho rozhodnutí došlo k porušení ústavně zaručených práv stěžovatelů. Ústavní soud má navíc za to, že případná pochybení soudu prvního stupně mohou být korigována v rámci odvolacího, případně dovolacího řízení. Ve vztahu k tomuto rozsudku proto Ústavní soud ústavní stížnost podle § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu zamítl (výrok III.).

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 23. července 2015

Radovan Suchánek
předseda II. senátu Ústavního soudu